

Két anyanyelven a többnyelvű Európában

Négyszázkilencvenhárommillió lakos, huszonhét tagállam, huszonhárom hivatalos nyelv. Ez jelenleg az Európai Unió. És ekkor még nem is beszéltünk a nemzeti és etnikai kisebbségekről, a bevándorlókról és mindazokról, akik a jövőben csatlakoznak majd az Unióhoz. Mi a záloga annak, hogy ez a sok ember valóban megérti majd egymást, s az európai álmom nem válik végzetes, bábeli zűrzavarrá? A nyelvtanulás és a nyelvtudás. Erre a következtetésre jutottak azok az írók és gondolkodók, akik az Európai Bizottság megbízásából javaslatokat dolgoztak ki a nyelvi sokszínűség megőrzésére és erősítésére.

A szakértők szerint a nyelvi sokszínűség a kétoldalú kapcsolatok révén valósítható meg. Ezek úgy jöhetnek létre, ha az Európai Unió országaiban minél többen ismernek különösen jól egy adott nyelvet és az ahhoz kapcsolódó kultúrát. Ehhez pedig az szükséges, hogy mindenki elsajátítson egy úgynevezett második anyanyelvet vagy személyes nyelvet. Vajon mik lehetnek a nyelvtanulás okai? Ösztönözhet az, hogy barátokat szerezzünk, más országban tanulhassunk, megértsük az idegen országokban élő embereket. A személyes nyelv megtanulása egyben azt jelenti, hogy a nyelvvel együtt megismerjük az adott ország lakosait, kultúráját, irodalmát, történelmét és más jellegzetességeit.

Az „ahány ház, annyi szokás” közmondás valóságtartalmát az Európai Unióban élők nap mint nap megtapasztalják, hiszen különböző kulturális és nyelvi háttérrel rendelkező emberek élnek környezetükben. A soknyelvű Európában gyakran találkozhatunk számunkra ismeretlen és szokatlan dolgokkal, amiből félreértések is adódhatnak. Előfordulhat például, hogy egy más kulturális háttérrel rendelkező személy furcsának tartja vagy nem érti a „kezét csókolom” üdvözlést.

Ha megtanulunk egy második anyanyelvet, nemcsak az efféle félreértéseket tudjuk elkerülni, de egy másik világ is megnyílik előttünk. A kérdés az, hogy megvalósítható-e a szakértők elképzelése. Ez elsősorban rajtatók, nyelvtanulókon múlik!